

гията на Евангелието. — Безъ да е разбралъ знанието на Кондилака и на Траси, той имаше за тяхъ единъ почетъ, който подобава само на по голѣмитѣ мислителци, и за него Траси былъ ужъ исчерпалъ всичкитѣ растървания на Метафизиката.

А пакъ азъ, който сжмъ се прѣдалъ на философски изучаваня много по широки; азъ, който осѣцахъ слабостта на сансюалистеката школа, който познавахъ дебелитъ заблуждения на тая критика, която употребяваше въкътъ на Волтера, за да похули християнството; азъ, който бѣхъ чель Гене и другитѣ учени, които открихъ тая лъжлива критика; азъ, който бѣхъ убѣденъ, че не може човѣкъ безъ непослѣдователность да въсприема Бога, а да отблъснува Евангелието; азъ, който не намирахъ нищо по просташко отъ това дѣто да слѣдува човѣкъ по теченьето на противохристиянскитѣ мнѣния, а да не знае да се възвиси до тамъ за да познае какво величие и каква простота има въ християнството, когато не се гледа на него съсъ насмѣшка, азъ, казувамъ, доста се упростихъ като се жъртвувахъ на човѣшкиятъ почетъ: приемиваньетата на съѣдѣтъ ми, на които обаче не можяхъ да се въспрж да не имъ почювствувамъ сичката слабостъ, смжтявахъ ме. Крияхъ си вѣруваньето, колебаяхъ се, попитвахъ се да ли трѣбува или нетрѣбува да му противоречиж: рекохъ си че това е бесполезно, и се опитахъ да се убѣдѣмъ че имахъ право.

Простотия! простотия! Какво може да стори дързеката сила на повѣрвани мнѣния, нъ безъ основание? Истина, че една ревность безъ мѣсто е безумна, и не служи освѣнѣ да умложи ядѣтъ на невѣрниятъ. Нъ да исповѣда човѣкъ съсъ искренность и смиренье, на прилично врѣме, онова, което има за важна истина